

[Ministeren for offentlige arbejder.]

bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 112).

Forhandlingen genoptoges.

Økonomi- og budgetministeren (*Per Hækkerup*): Det kan vel ikke overraske nogen, at samtlige ordførere som et gennemgående element vedrørende de spørgsmål, jeg har med at gøre, beskæftigede sig med besparelser. De konservative henviste til deres bespareelsesplan på 2,2 milliarder kr. Jeg forstod det radikale venstre sådan, at man forestiller sig bespareelsesplaner på ca. 2 milliarder kr. Man ligesom accepterede den ene milliard kr., men mente, der skulle lægges 1 milliard kr. til. Venstre angav ikke størrelsesordenen, men gav udtryk for et tilsvarende ønske, og også SF var parat til at medvirke til besparelserforanstaltninger, men ligeledes uden at angive størrelsesordenen.

Jeg må forstå det sådan, at i hvert fald den borgerlige opposition og forhåbentlig også SF er enig med regeringen i det, der står i åbningstalen, nemlig at bestræbelserne for at gennemføre begrænsninger i det offentliges udgiftsstigninger — det er nok en rigtigere betegnelse end besparelser — bør omfatte ikke alene den milliard kr., vi i øjeblikket regner med at kunne dæmpe udgiftsstigningen med, men derudover en vis forøgelse som nævnt i åbningstalen.

Jeg er helt enig i den betragtning, som den socialdemokratiske ordfører gjorde gældende, at vi skal spare, men vi skal ikke spare os ihjel. På den anden side skal vi heller ikke reformere os ihjel. Det kan ikke

hjælpe, at man gennemfører en besparelserpolitik, for slet ikke at tale om en nedskæringspolitik, som sætter samfundets videre udvikling i stå, men på den anden side er opgaven den at søge at dæmpe den udviklingstakt, vi har levet under, og som må forudses at fortsætte, hvis ikke der udfoldes ganske særlige anstrengelser fra regeringens og fra folketingets side.

I den forbindelse vil jeg gerne gøre den bemærkning om udgiftspolitikken og besparelserbestræbelserne, at man skal være opmærksom på, at visse besparelser i samfundøkonomisk henseende ikke er ægte besparelser; en meget stor del af de udgifter, som findes på finansloven, er indtægtsoverførsler, overførsler fra skatteborgerne til visse andre grupper af borgere. Herved sker der ikke nogen samlet samfundsmæssig besparelse, men der sker måske en anden disposition over indkomsterne, som kan have en vis samfundsmæssig betydning. Men man bør skelne skarpt imellem det og så egentlige besparelser, det vil sige, at man reducerer aktiviteter eller skærer aktiviteter væk, og det er på det sidste område: at begrænse aktivitetsudviklingen under hensyntagen til den almindelige samfundsmæssige udvikling, jeg mener vi bør sætte ind.

Hr. Poul Hartling gjorde en bemærkning vedrørende centralisering af lønforhandlingerne og spurgte, hvad der skulle ligge i det. Ja, jeg går ud fra, at hr. Poul Hartling ved, hvad der ligger i selve ordet centralisering af lønforhandlingerne med statens ansatte, men jeg forstod hr. Poul Hartlings spørgsmål sådan, at han ville vide, om regeringen havde til hensigt at søge gennemført disse forhandlinger forud for forhandlingerne på det private arbejdsmarked.

Vi har ikke overvejet dette problem, men når hr. Poul Hartling henviser til, at de erfaringer, man opnåede under den tidligere regering, viste værdien af, at man afklarede de offentligt ansattes løn- og ansættelsesvilkår, så stemmer det ikke overens med de erindringer, jeg har om den tidligere regerings evne til at blande sig i hele arbejds-